

Arrest

nr. 73 695 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 april 2011 tot weigering van de afgifte van een visum type C.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 juli 2009 een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type C (kort verblijf).

1.2. Op 21 september 2009 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het gevraagde visum toe te staan. Verzoeker en zijn Belgische vriend stelden tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 36 980 van 14 januari 2010 verwierp de Raad het tegen de beslissing van 21 september 2009 ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.4. Verzoeker diende op 9 augustus 2010 een nieuwe aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type C (kort verblijf).

1.5. Op 20 september 2010 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het gevraagde visum toe te staan. De Belgische vriend van verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in.

1.6. Bij arrest nummer 53 602 van 22 december 2010 verwierp de Raad het tegen de beslissing van 20 september 2010 ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.7. Verzoeker diende op 11 maart 2011 een derde maal een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type C (kort verblijf).

1.8. Op 14 april 2011 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals om over te gaan tot afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing, die verzoeker op 19 april 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

- *Andere:*

Er worden bij de huidige aanvraag geen nieuwe elementen voorgelegd in vergelijking met de vorige aanvraag (MNL/18373) die geweigerd werd.

Twijfels over het werkelijke doel van de reis. Betrokkene legt documenten voor die niet noodzakelijk zijn voor een aanvraag kort verblijf, maar die wel kunnen dienen voor een verblijfsaanvraag in België (uittreksel strafregister, geboorte-akte). Mogelijk verlenging van het verblijf. Mogelijk wordt een kort verblijf aangevraagd, maar een lang verblijf beoogd.

- *Band met de garant wordt niet aangetoond.*

Betrokkene en garant hebben elkaar slechts éénmaal ontmoet en dit maar voor enkele dagen. Band tussen betrokkene en garant wordt onvoldoende aangetoond.

Onduidelijk hoe betrokkene en garant met elkaar communiceren, aangezien betrokkene moeilijk engels spreekt

- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

- *Vestiging te vrezen*

Betrokkene levert onvoldoende waarborgen die de terugkeer naar zijn land van origine garanderen; betrokkene is jong, ongehuwd, heeft geen werk, noch eigen inkomsten en wordt financieel onderhouden door de garant. Er is weinig wat betrokkene bindt aan zijn land van origine; mogelijk wordt een kort verblijf aangevraagd, maar een lang verblijf beoogd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het recht op eerbiediging van het privéleven vervat in artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij voert volgende elementen aan ter onderbouwing van zijn middel:

“Schending van art. 8,1 E.V.R.M. dat bepaalt:

“Éénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”.

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het privé-leven.

Dat het recht op eerbiediging van het privé-leven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat het trouwens niet aan het ministerie van buitenlandse zaken toekomt om te oordelen over het privé-leven van verzoeker en de heer [D. M. R.].

Deze laatste staat volledig garant voor het verblijf van verzoeker in België en heeft als Belgisch ingezetene en belastingbetaler recht op een bescherming van zijn privé-leven en de mogelijke contacten met vrienden uit het buitenland.

De weigering van de visumaanvraag, en dit voor de derde keer reeds en zonder dat er enig gevaar zou kunnen zijn voor de openbare orde, is een manifeste schending van bovenvermeld principe.”

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In zoverre verzoeker verwijst naar het recht op privéleven van de garant van verzoeker, benadrukt verwerende partij dat deze kritiek niet ontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

De verwerende partij stelt vast dat de in casu bestreden beslissing houdende de weigering van een visum van verzoeker geen betrekking heeft op dhr. [D. M.], dewelke het bovendien vrij staat verzoeker te bezoeken in de Filipijnen.

Verzoeker beperkt zich tot de verwijzing naar vrienden in het buitenland. Dienaangaande benadrukt de verwerende partij dat gewone sociale relaties niet vallen onder het toepassingsgebied van het art. 8 EVRM.

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr .151.290; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).”

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker dan ook geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Er werd reeds geoordeeld door de Raad van State dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993. z.p.)

Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De verwerende partij is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet schendt, en herhaalt dat uit het tweede lid van art. 8 EVRM blijkt dat dit artikel niet absoluut is. “Als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is; dat ter beoordeling hiervan moet worden nagegaan of door het uitvaardigen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van, enerzijds, het recht van de verzoekende partij op de eerbiediging van haar gezinsleven en, anderzijds, op de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten; (...); dat bovendien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet op absolute wijze aan de verzoekende partij de in

artikel 8, eerste lid EVRM beoogde bescherming van het gezinsleven ontzegt; dat immers de Belgische wetgeving niet uitsluit dat de verzoekende partij, ook nog na de tenuitvoerlegging van het thans betreden bevel op wettige wijze kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er, binnen de perken van de wet, langer te verblijven en te vestigen, dat anderzijds de verzoekende partij niet het minste element voorlegt omtrent de wijze en de intensiteit waarop zij feitelijk de band beleeft met haar minderjarig kind; dat, in het licht van de hiervoor geschetste feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatieruimte die artikel 8 EVRM biedt aan de verwerende partij, er derhalve te dezen redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij is;

dat het middel niet gegrond is;” (Raad van State nr. 97.206 van 28 juni 2001).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St. nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied om een vriend, dhr. [D. M] te bezoeken.

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker de afgifte van een visum te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.1.3. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel ‘recht’ voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Tevens moet worden gesteld dat verzoeker weliswaar stelt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt op het recht op eerbiediging van zijn privéleven, doch dat zijn uiteenzetting niet toelaat vast te stellen dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing wordt beïnvloedt. Verzoeker beperkt zich immers tot een verwijzing naar ‘*humanitaire overwegingen*’ die niet verder worden toegelicht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat zelfs in de veronderstelling dat verzoeker doelt op een privéleven dat erin bestaat dat hij contacten mag onderhouden met zijn Belgische vriend en voor zover kan worden aangenomen dat een dergelijk privéleven zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, er niet blijkt dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot het Belgische grondgebied met het oog op een kort verblijf. De bestreden beslissing verhindert immers niet dat verzoeker en zijn Belgische vriend, op de wijze dat zij dit in het verleden deden, verder contacten onderhouden.

Een schending van artikel 8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“T.a.v. verzoeker werd op 19.04.2011 een weigering van visum uitgevaardigd.

Zoals iedere administratieve akte of beslissing dient ook deze akte betekend te worden en gemotiveerd conform de hierboven vermelde bepalingen.

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn.

Uit de inhoud van de overhandigde akte kan evenwel helemaal niet worden uitgemaakt op welke feitelijke en/of juridische grond de weigering werd uitgevaardigd.

Als reden van de beslissing worden enkel wat hypothetische elementen aangehaald maar geen enkel concreet en vaststaand gegeven.

Er wordt gesteld dat er geen nieuwe elementen worden voorgelegd in vergelijking met de vorige aanvraag.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat het verweerder is die de aanvraag invult en deze elementen vermeldt die zij gepast acht.

Er zijn nieuwe elementen nu de vriend van verzoeker naar de Filipijnen is geweest sedert de vorige aanvraag.

De band met de garant wordt niet aangetoond.

Dit is een contradictio in terminis.

Er is uiteraard een band want anders was de heer [D. M.] ook geen garant.

Verzoeker heeft minstens 3 maal per week contact met de garant zodat er dan ook van geen enkele onduidelijkheid sprake kan zijn.

Vestiging te vrezen is een loutere hypothese en stoelt op geen enkel feitelijk en juridisch gegeven.

Wanne[er] verzoeker een vestiging zou beogen, dient hij dit opnieuw aan te vragen.

Verweerder zoekt problemen op een ogenblik dat zij zich helemaal nog niet stellen.

In zoverre er van een motivering sprake kan zijn, is deze thans zo algemeen niet concreet onderbouwd dat er dan ook een manifeste schending is van bovenvermelde wettelijke bepalingen.

Trouwens de beslissing vermeldt niet eens namens welke minister ze is genomen.

Dat de beslissing derhalve onwettig is."

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het tweede middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schendingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden. kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, RA.C.E. 1994, z.p.: R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992. z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ondergeschikt en in antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoeker stelt dat in de beslissing enkel wat ‘hypothetische elementen’ worden aangehaald, maar geen concreet en vaststaand gegeven. Verzoeker stelt dat er een nieuw element is, nl. dat de vriend van verzoeker, zijnde de garant dhr. [R. D. M.], sedert de vorige aanvraag naar de Filippijnen is gegaan.

Verder stelt verzoeker dat de vaststelling dat ‘de band met de garant onvoldoende wordt aangetoond’ een contradictio in terminis zou zijn. Hij verwijst naar de contacten met de garant. Betreffende de vrees dat verzoeker zich zou vestigen, stelt hij dat de gemachtigde problemen zoekt die zich nog helemaal niet stellen.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.[...]

De[...] vaststellingen [in de bestreden beslissing] volstaan opdat de gemachtigde aan verzoeker de afgifte van een visum kort verblijf mag weigeren.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker kritiek uit op de feitelijke vaststellingen.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

“... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146 bis B.W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoeken de partij maakt derhalve niet het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond’ (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008).

In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden werd wel degelijk rekening gehouden met alle elementen van het dossier, zo ook met de gegevens die verzoeker vanwege de garant diende te vermelden bij zijn interview bij de ambassade (zie de brief van garant aan verzoeker met vermelding van de contacten tussen verzoeker en garant).

[...]

In de beslissing wordt aldus rekening gehouden met de ontmoeting van de garant en verzoeker.

Terwijl verzoekers bewering dat de vermelding dat de garant in augustus 2010 naar de Filippijnen is gegaan wél een nieuw element is t.a.v. zijn vorige aanvraag, feitelijke grondslag mist.

In de weigeringsbeslissing d.d. 20.09.2010 werd reeds melding gemaakt van de ontmoeting tussen de garant en verzoeker, doch ook toen werd geoordeeld dat de band met verzoeker onvoldoende wordt aangetoond.

Op basis van alle voorgelegde elementen is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins kennelijk onredelijk tot het besluit gekomen dat aan verzoeker geen visum kort verblijf kan worden afgegeven.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde om geen visum kort verblijf af te geven aan verzoeker.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen uit het administratief dossier die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken; dit geheel conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, worden zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen duidelijk weergegeven. Zo wordt, met vermelding van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening nr. 810/2009/EG), vastgesteld dat verzoeker het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf in België onvoldoende heeft aangetoond en dat er geen of onvoldoende garantie is dat verzoeker zal terugkeren naar zijn land van verblijf voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum. Tevens wordt toegelicht op welke gronden hiertoe wordt besloten. De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering te algemeen en “niet concreet onderbouwd” zou zijn. Het gegeven dat in een bestuurlijke beslissing niet vermeld wordt namens welke minister ze is genomen laat op zich voorts niet toe te besluiten dat niet is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de in voorliggende zaak bestreden beslissing duidelijk dat deze werd genomen door attaché A. S., als gemachtigde van de minister en wordt aangegeven dat de beslissing uitgaat van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat verzoeker niet kan voorhouden niet te weten dat deze beslissing genomen werd voor de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn en stelt dat deze enkel gebaseerd zijn op louter hypothetische elementen, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing steunt onder meer op het motief dat er geen of onvoldoende garantie is dat verzoeker zal terugkeren naar zijn land van verblijf voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum.

De Raad wijst er in dit verband op dat verweerder op grond van artikel 32.1.b van de verordening 810/2009/EG kan weigeren een visum type C af te geven indien er "*redelijke twijfel*" bestaat over de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager van het visum of over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het komt een Staat immers toe maatregelen te nemen om misbruiken van de verblijfsreglementering te voorkomen. Verweerder oordeelde dat er geen of onvoldoende garantie is dat verzoeker naar zijn land van verblijf zal terugkeren indien hem een visum wordt toegestaan, aangezien verzoeker jong en ongehuwd is, hij geen werk of eigen inkomen heeft in zijn land van herkomst en financieel wordt onderhouden door de garant en er weinig is wat verzoeker bindt aan zijn land van herkomst. De gegevens waarop verweerder zich baseerde om te oordelen dat er een vestigingsgevaar bestaat vinden steun in het administratief dossier en worden ook niet betwist. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het bestuur zich louter heeft gesteund op hypothesen. De Raad stelt verder vast dat het in casu noch incorrect noch kennelijk onredelijk is om uit de vaststelling dat verzoeker jong, ongehuwd en werkloos is en dat hij wordt onderhouden door een in België verblijvend persoon af te leiden dat er een "*redelijke twijfel*" bestaat inzake het voornemen van verzoeker om voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het gevraagde visum terug te keren naar zijn land van herkomst.

Het motief dat er onvoldoende garanties zijn wat betreft de terugkeer van verzoeker volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. De eventuele kritiek van verzoeker op de andere motieven waarop de bestreden beslissing is gegrond, dient dan ook niet verder te worden onderzocht. Grieven gericht tegen overtollige motieven kunnen immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden akte leiden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. In zoverre verzoeker een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient te worden opgemerkt dat hij zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte bepaling. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepaling volgens verzoeker door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet heeft bovendien betrekking op de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om aan bepaalde categorieën van vreemdelingen een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en deze eventueel tijdelijk op te sluiten met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Het staat evenwel niet ter discussie dat verzoeker zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, zodat voormelde bepaling hoe dan ook niet van toepassing kan zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK